

Марк Леви - „Втори шанс“

Да се слее с тълпата, да разиграе необичайната драма така, че никой нищо да не разбере и нищо да не си спомни.

Екип за джогинг, най подходящото облекло, за да не те забележат. Край Ривър Парк в 7 часа сутринта всички тичат. В град, където времето е размерено до минутата, а нервите са подложени на тежки изпитания, хората тичат; тичат, за да поддържат тялото си, да премахнат следите от невъздържаността на отминалата вечер и да се предпазят от стреса на идващия ден.

Пейка; да постави крак на седалката, за да завърже връзката, очаквайки приближаването на целта. Смъкнатата на челото качулка ограничава зрителното поле, но скрива лицето. Да се възползва от момента, за да си поеме дъх и да успокои треперенето на ръката. Потта няма значение, тя не привлича вниманието, не издава нищо, тук всички се потят.

Когато той се появи, да го остави да отmine, да изчака малко, преди да възобнови бавното тичане. Да се държи на подходящо разстояние до настъпването на удобния момент.

Сцената беше репетирана седем пъти. Всяка сутрин в продължение на една седмица, в един и същи час. Всеки път изкушението да действа беше все по-неудържимо. Но успехът зависи от добрата подготовка. Няма право да греши.

Ето го, слиза по Чарлс Стрийт, верен на навика си. Изчаква червената светлина на светофара, за да прекоси първите четири ленти на Уест Сайд Хайуей. Автомобилите се носят към северната част на града, хората отиват по работните си места.

Той е стигнал до разделителната ивица. Светещото човече на светофара вече мига. В посока на Трайбека и Файненшъл Дистрикт автомобилите се движат плътно един зад друг, но той все пак решава да премине. Както винаги, отговаря на клаксоните, вдигайки юмрук с насочен към небето среден пръст, свива наляво и поема по пешеходната алея покрай река Хъдсън.

Ще премине през своите двайсет карета от къщи сред други тичачи, с удоволствие ще остави зад себе си онези, които не са във форма, и ще наругае изпреварилите го. Няма никаква заслуга, просто са с десет или двадесет години по-млади. Когато беше на осемнайсет, никой не посещаваше тази част на града и той беше сред първите, които идваха да тичат на това място. Плаващите докове, от които вече нямаше почти никакви следи, навремето воняха на риба и ръжда. Мирис на кръв. Колко се е променил градът му за двайсет години: станал е по-млад и по-красив; по неговото собствено лице обаче годините са започнали да оставят следи.

От другата страна на реката светлините на Хоубоукън гаснат на утринната светлина, последвани и от тези на Джърси Сити.

Само да не го изгуби от поглед; когато стигне на кръстовището на Гринуич Стрийт, ще остави пешеходния път. Трябва да действа преди това. Тази сутрин той няма да стигне до кафенето „Старбъкс“, където има навик да пие мокачино.

При прехода на кей № 4 сянката, която го следва, без той да я забележи, ще го настигне.

Още едно каре от къщи. Да ускори тичането, да се смеси с групата, която винаги се оформя на това място, защото алеята се стеснява и по-бавните пречат на по-бързите. Дългият шиш се плъзва под ръкава, решителната ръка я задържа здраво.

Да удари между горната част на кръста и последното ребро. Забиване, изваждане и повторно забиване по-навътре, за да прободне бъбрека и стигне до коремната артерия. Като излезе навън, шишът ще остави след себе си непоправими разкъсвания, докато

някой разбере какво става и дойде „Бърза помощ“, докато го заведат в болницата и в операционната... Не е лесно да се стигне до болницата дори ако пуснат сирената в най-лошия сутрешен час, когато трафикът е толкова наситен, че шофьорът на линейката може само да оплаква безпомощността си.

Преди две години може би щеше да има малък шанс да се отърве. Откакто затвориха болницата „Сейнт Винсът“, за да се подмажат на строителните предприемачи, най-близкият спешен център се намира на изток, в противоположната посока на Ривър Парк. Кръвотечението ще бъде обилно, той ще загуби кръвта си.

Няма да се мъчи, не много. Ще му е студено, все по-студено. Ще зъзне, постепенно ще престане да усеща крайниците си, ще трака със зъби така, че няма да може да говори, пък и какво би могъл да каже? Че е усетил силно пробождане в гърба? Голяма работа! Какво заключение може да направи полицията?

Съвършените престъпления съществуват, и най-добрите полицаи ще потвърдят в края на кариерата си, че влачат след себе си като бреме на съвестта си куп нерешени случаи. Ето го, че стигна подходящата височина. Жестът беше упражняван многократно върху чувал с пясък, но впечатлението е съвсем друго, когато шишът се забива в човешка плът. Важното е да не попадне на кост.

Ако срещне прешлен, работата е провалена. Шишът трябва да се забие и веднага да се прибере в ръкава.

След това трябва да продължи да тича със същата скорост, да не се поддава на желанието да се обърне, важното е да останеш анонимен и невидим сред останалите тичащи.

Толкова часове подготовка за няколко секунди действие.

Ще му трябва повече време, за да умре, може би четвърт час, но тази сутрин около 7.30 той ще умре.

Андрю Стилман е журналист в „Ню Йорк Таймс“. Постъпил на двайсет и три години като репортер, той изкачи стъпалата в службата едно по едно. Младежката му мечта беше да получи журналистическа карта от един от най-прочутите всекидневници в света. Всяка сутрин, преди да прекрачи двойната врата на Осмо Авеню № 860, Андрю с удоволствие вдига глава. Поглежда надписа на фасадата и си казва, че офисът му се намира тук, в свещения храм на пресата, където хиляди драскачи мечтаят да влязат поне веднъж, за да разгледат помещенията.

След като прекара четири години в отдела за документация, Андрю беше назначен за заместник-редактор в секцията за некролози на отдел „Вести от деня“. Жената, която беше заемала тази длъжност преди него, беше попаднала под колелата на автобус на излизане от работа и се озова във вестникарските колони, които собственооръчно пишеше. Бързала да се прибере вкъщи, за да посрещане доставчика, който трябвало да ѝ връчи фино бельо, поръчано по интернет. На какво се крепи животът, а?

Последваха още пет години, през които Андрю Стилман работеше старателно в пълна анонимност. Некролозите никога не се подписват, покойникът единствен има право на почести. Пет години пишеше за мъже и жени, които вече са само добри или лоши спомени. Хиляда осемстотин двайсет и пет дни и около шест хиляди чаши със сухо мартини, изпивани всяка вечер между 19.30 и 20.15 в бар „Мариот“ на 40-та улица.

Във всяка чаша имаше по три маслини и при всяка костилка, изплюта в препълнения с фасове пепелник, Андрю прогонваше от паметта си хрониката на един угаснал живот, чието сбито протичане беше написал същия ден. Може би това съществуване сред мъртъвци го беше принудило да наблегне малко повече на пиенето. За четири години „некролози“ барманът в „Мариот“ трябваше да сервира шест пъти, за да утоли жаждата на верния си клиент. Андрю често пристигаше в офиса си със сивкаво лице, натежали

клепачи, накриво закопчана яка и смачкано сако, но комплектът „костюм, вратовръзка, колосана риза“ не беше задължителен в редакционните зали на неговия вестник, а още по-малко в кабинета, където работеше.

Дали заради елегантното му и точно перо, или като следствие от особено горещото лято, но неговите колонки скоро се разпростряха на две страници. По време на подготовката на тримесечните резултати един анализатор от финансовия отдел, побъркан на тема статистика, забеляза, че приходите от всеки покойник нарастват неимоверно. Опечалените семейства плащаха все повече и повече редове, за да покажат колко голяма е скръбта им. Когато са добри, цифрите много бързо се разнасят из големите предприятия. На директорския съвет, състоял се в началото на есента, обсъдиха резултатите и решиха да възнаградят вече признатия автор. Андрю Стилман беше назначен за директор на същия отдел „Вести от деня“, но този път в секцията за бракосъчетания, чиито приходи бяха плачевни.

Андрю винаги беше пълен с идеи и изостави за известно време бара, където беше свикнал да ходи, за да се помотае из луксозните заведения, посещавани от различните хомосексуални общности в града. Завързвайки нови и нови контакти между сухите мартинита, които престана да брои, той раздаде на маса хора визитката си, обяснявайки на всички, че рубриката, за която отговаря, с удоволствие ще публикува всички обяви за бракосъчетания, включително и тези, които останалите вестници отказват да поместят. Хомосексуалният брак още не беше легализиран в щата Ню Йорк, но пресата беше свободна да споменава всяка размяна на брачни обети, доброволно направени в частен кръг; в крайна сметка само намерението имаше значение.

За три месеца вестите от деня запълниха четири страници в неделното издание и заплатата на Андрю Стилман бе значително повишена.

Тогавя реши да намали консумацията на алкохол, но не заради черния си дроб, а защото току-що си беше купил „Датсун 240Z“, модел, за който мечтаеше от дете. Полицията беше неумолима за процентното съдържание на алкохол в кръвта при шофиране. Да пие или да шофира... Андрю, лудо влюбен в една кола, безупречно реставрирана в авторемонтната работилница на най-добрия му приятел, който имаше гараж за колекционерски автомобили, беше направил избора си. И макар да посещаваше отново бар „Мариот“, никога не пиеше повече от две чаши на вечер, освен в четвъртък.

И именно в четвъртък преди няколко години на излизане от бар „Мариот“ Андрю се озова лице в лице с Валери Рамзи. Тя беше пийнала като него самия и седеше на тротоара, обхваната от неудържим лудешки смях, след като се беше спънала в кутия с вестници.

Андрю веднага беше познал Валери не по чертите на лицето – тя по нищо не приличаше на онази, която познаваше преди двайсет години, – а по смеха ѝ. Незабравим смях, при който гърдите ѝ потрепваха. А именно гърдите на Валери неизменно присъстваха в тийнейджърските години на Андрю.

Бяха се запознали в колежа. Валери, изхвърлена от отбора на мажоретките, облечени със сексапилни екипи с цветовете на местния футболен отбор, заради глупава разправия в съблекалнята с някакво нафукано момиче, се беше включила във футболната агитка. Андрю, който имаше атрофия на коленните стави, които оперира години по-късно заради едно момиче, страстна любителка на танците, беше освободен от всякаква спортна дейност. И той, понеже нямаше какво да прави, участваше в агитката.

Беше флиртувал с нея, докато завършиха. Без истински секс, но с достатъчно пускане на ръка и език по чиновете в училището на копнежа, като напълно се беше възползвал от щедрите форми на Валери.

Все пак на нея дължеше първия си оргазъм, получен от чужда ръка. Една вечер след мач, когато двете гълъбчета, скрити в съблекалните, бяха гукали повече от обичайното, Валери най-сетне се съгласи да си пъкне ръката в дънките на Андрю. Няколко секунди главозамайване, последвано от смеха на Валери, който разтресе гърдите ѝ и удължи мимолетното удоволствие. Първият път никога не се забравя.

– Валери? – беше се учудил Андрю.

– Бен? – беше отвърнала Валери, също толкова изненадана.

В колежа всички го наричаха Бен, не можеше да си спомни защо; от двамадесет години никой не му беше казал така.

За да оправдае жалкото си състояние, Валери заговори за някаква сбирка с приятелки, каквато не била прекарвала от студентските си години. Андрю, който също не беше особено трезвен, спомена за повишение, без да уточни, че то бе станало преди две години. Но нали няма срок за отпразнуването на добрите новини?

– Какво правиш в Ню Йорк? – попита Андрю.

– Тук живея – отговори Валери, докато Андрю ѝ помагаше да стане.

– Откога?

– От известно време, не ме питай колко, не мога да броя. Какво стана с тебе?

– Станах това, което винаги съм искал, а ти?

– Двамадесет години живот е дълга история, знаеш ли – отговори Валери, изгупвайки полата си.

– Девет реда – въздъхна Андрю.

– Какви девет реда?

– Ако ми разкажеш твоите двамадесет години живот, мога да ги вместя в девет реда.

– Не вярвам.

– Хайде на бас!

– На какво да се обзаложим?

– На една вечеря.

– Има друг мъж в живота ми, Андрю – отговори веднага Валери.

– Не ти предлагам нощ в хотел. Само супа с кнедли при „Джо’с Шанхай“... Още ли си падаш по кнедлите?

– Още.

– Кажете на твоя човек, че си ми стара приятелка.

– Първо трябва да успееш да разкажеш двамадесетте години от живота ми в девет реда.

Валери погледна Андрю с онази полуусмивка, която използваше, когато още го наричаха Бен, преди да му предложи да се срещнат в навеса зад сградата с училищните лаборатории. Беше все същата.

– Добре, последна чаша и ще ти разкажа живота си.

– Не в този бар, много е шумно.

– Бен, ако имаш намерение да ме заведеш в апартамента си тази вечер, няма да стане.

– Валери, дори не съм си го помислил, но в нашето състояние не е лошо да хапнем, иначе, боя се, напразно сме се хванали на бас.

Прав беше. Макар и здраво стъпила на мръсния тротоар на Четирийсета улица, след като Андрю ѝ беше помогнал да стане, Валери имаше чувството, че се полюлява на палубата на кораб. Мисълта да хапне нещо ѝ беше приятна. Андрю спря такси и каза на шофьора адреса на едно нощно бистро в квартала Сохо, което често посещаваше. След четвърт час Валери вече седеше срещу него.

Получила стипендия от университета в Индианаполис. От всички вузове, където кандидатствала, той първи приел кандидатурата ѝ. Средният запад никога не я е привличал, но нямала възможност да чака по-престижно предложение; без парична помощ за обучение можела да стане само сервитьорка в някой бар в Покипси – градчето, разположено на север в щата Ню Йорк, където и двамата бяха отраснали.

След осем години, с диплома на ветеринарен лекар в джоба, Валери напуснала Индиана и като много амбициозни момичета дошла да се установи в Манхатън.

– И си учила толкова години за ветеринар в Индиана, за да дойдеш в Ню Йорк?

– А защо не?

– И мечтата ти беше да бъркаш в ануса на пуделите?

– Много си тъп, Андрю.

– Не искам да те обиждам, но съгласи се, че Манхатън не е най-екзотичното място откъм животни. Като изключим кучетата на лелките от Горен Йист Сайд, каква е клиентелата ти?

– В град, където живеят два милиона души без семейства, не можеш да си представиш какво значение имат домашните любимци.

– Разбрах, лекуваш и хамстери, котараци и червени рибки.

– Аз съм щатен ветеринар в Конната полиция. Грижа се за конете им, а и за кучетата от Специалната бригада, сред които няма нито един пудел. Само лабрадори, които издирват трупове, няколко немски овчарки, очакващи пенсия, специално обучени ретривъри, които откриват наркотици, и бигли за взривните вещества.

Андрю вдигна първо едната, после другата си вежда. Беше усвоил този номер, докато учеше журналистика. Той смущаваше винаги събеседника. Когато разпитваше някого и се съмняваше в искреността на думите му, започваше играта с веждите, преценяваше по реакцията на „клиента“ дали го лъже, или не. Но лицето на Валери си остана безучастно?

– Очевидно – смая се той – не очаквах такова нещо. Но ти в полицията ли си, или си просто ветеринар? Тоест имаш ли полицейска карта и оръжие?

Валери го погледна втренчено и прихна.

– Виждам, че много си възмъжал от последния път, когато те видях, Бен.

– Будалкаш ли ме?

– Не, но физиономията, която направи, ми напомни муцуните ти като ученик.

– Не ме учудва, че си станала ветеринар – продължи Андрю. – Винаги си обичала животните. Една вечер ме извика от къщи и ме задължи да скоча през стената, за да дойда при теб; помислих, че внезапно си ме пожелала, но нищо подобно. Накара ме да нося някакво старо смрадливо куче със счупена лапа, което беше прибрала край пътя на връщане от училище. Разбудихме ветеринаря посред нощ.

– Нима помниш тази история, Андрю Стилман?

– Помня всичките ни истории, Валери. А сега ще ми кажеш какво се случи между следобеда, когато напразно те чаках пред киното в Покипси, и днешната вечер?